

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.030/2020/6.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szabóné dr. Dénes Éva ügyvéd (Helység3,.) által képviselt **felperes** (Helység2,) **felperesnek** a Dr. Hovánszki Arnold Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hovánszki Arnold ügyvéd Helység4, .) által képviselt **Kft1.** (cím1.) **alperes** ellen **munkaviszony jogellenes megszüntetése** iránt indított perében a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2020. március 3-án kelt 1.M.101/2019/10. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes által 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 33.640 (Harmincháromezer-hatszáznegyven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy a NAV illetékes adó- és vámigazgatósága külön felhívására az állam javára fizessen meg 84.800 (Nyolcvannégyezer-nyolcszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak.

A felperes a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 6.M.309/2013. szám alatt munkaügyi pert indított alperessel szemben a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt. Abban a keresetében munkabér elmaradására tekintettel tizenkét havi távolléti díja összegével azonos 2.872.800 forint kártérítés, 239.400 forint végkielégítés, 866.900 forint egyéb kártérítés és 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A Székesfehérvári Közigazgatási és

Munkaügyi Bíróság 6.M.309/2013/113. számú ítéletével kiegészített 2017. március 9-én kelt 6.M.309/2013/108. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel fizessen meg felperesnek elmaradt jövedelem címén kártérítésként 1.812.969 forintot, 239.400 forint végkielégítést, 296.090 egyéb kártérítést és ezen összegek után 2013. augusztus 3-tól a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélet ellen a felek fellebbezést nyújtottak be. A felperes fellebbezésében kártérítésként 12 havi távolléti díjának megfelelő összegű elmaradt jövedelem megfizetésére kérte kötelezni alperest kártérítésként. Az alperes nem vitatta, hogy felperes elmaradt jövedelmének összege a másodfokú ítélet meghozatalának időpontjáig elérte a 2.872.800 forintot (tizenkét havi távolléti díja összegét). A fellebbezés folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék a 2.Mf.20.362/2017/10. számú, 2018. április 26-án kelt másodfokú ítéletével az elsőfokú ítélet fellebbezett részét megváltoztatta, és felperes keresetét teljes egészében elutasította. A jogerős ítélettel szemben felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához, melyben a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélettel egyezően kérte alperes kötelezését elmaradt jövedelme kártérítésként való megfizetésére 1.812.969,- Ft összegben (leszállította tehát kereseti követelését az elsőfokú eljárásban megítélt kártérítési összegre), ezen kívül végkielégítésként 239.400 forint, egyéb felmerült kára megtérítéseként 296.090 forint, valamint ezen összegek késedelmi kamata megfizetésére is kérte kötelezni alperest. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.I.10.494/2018/5. szám alatti, 2019. március 27-én kelt ítéletével a Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.362/2017/10. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.309/2013/113. szám alatti ítéletével kiegészített 6.M.309/2013/108. számú ítéletét hagyta helyben (mely felperes részére elmaradt jövedelmet mint kártérítést, 1.812.969,- Ft-ot ítél meg).

[2] A felperes 2019. július 25-én újabb kereseti kérelmet nyújtott be a bírósághoz, amelyben a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (2) bekezdésére hivatkozással kérte az alperes kötelezését további 1.059.831 forint elmaradt jövedelme kártérítésként való megfizetésére. Álláspontja szerint a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyamatban volt 6.M.309/2013. számú perben nem volt teljesen érvényesíthető az Mt. 82. § (2) bekezdése szerinti 12 havi távolléti díja mértékének megfelelő elmaradt jövedelem iránti igénye (mely 2.872.800,- Ft volt), ezért a különbözet iránt indított új pert. Kérelme alapjaként hivatkozott a Kúria 6/2016. (XI.28.) KMK véleményének 2. pontjára, mely szerint a jogerős ítélettel elbírált igényt meghaladó, utóbb esedékessé vált kártérítési igény újabb munkaügyi perben érvényesíthető.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, és felperes perköltség fizetésére kötelezését. Vitatta, hogy a felperes elmaradt munkabér iránti igénye a tizenkét havi távolléti díja mértékéig a megelőző perben nem volt esedékes, mivel a felperes a másodfokú eljárásban kérte a 2.872.800 forint, vagyis a maximális összegű (tizenkét havi távolléti díja összegét elérő) kártérítés megfizetését, mely akkor már esedékessé vált. Hivatkozott alperes arra, ezt követően azonban felülvizsgálati kérelmében felperes leszállította keresetét az elsőfokú eljárásban megítélt 1.812.969 forint kártérítési összegre. Emiatt a Kúria csupán a felperes által leszállított kereseti összegre vonatkozóan hozhatta meg döntését. Az alperes szerint a felperes az alapeljárás befejezése után 2019. március 28. napját követően esedékessé vált elmaradt jövedelemre tarthat igényt, felperes keresetében azonban nem erre az időszakra, hanem az ezt megelőző időszakra érvényesítette az igényét.

[4] Az elsőfokú bíróság 10. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek kártérítésként 1.059.831 forintot, és ennek 2016. szeptember 15-től járó törvényes késedelmi kamatát, továbbá 67.290 forint perköltséget a felperes részére, és 63.600 forint illetéket. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásban az elsőfokú eljárásban rögzült kereseti kérelem alapján hozta meg döntését. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alapeljárásban keresetváltoztatás nem történt, a másodfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelem azért nem minősül keresetváltoztatásnak, mivel a felperes az időközben esedékessé vált elmaradt munkabérének kártérítésként történő megfizetését kérte, és kártérítési igénye a 12 havi távolléti díjának megfelelő összecszerúségi korlátot nem haladta meg. A kártérítési igény időbeli korlátja az elévülés, ezért a felperes 2016. július 1-jét követően felmerült és esedékessé vált elmaradt jövedelmére előterjesztett keresetlevele 2019. július 25-én elévülési időn belül érkezett. Az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a felperes az összecszerúségi határon és az elévülési időn belül érvényesítheti jogos igényét az alperessel szemben. Az alperes által összecszerúságában nem vitatott keresetet az elsőfokú bíróság alaposnak ítélte, és helyt adott felperes keresetének.

[5] Az alperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte a 2016: CXXX.tv. (Pp.) 379. §., és 240. § (1) bekezdésére hivatkozással és az eljárás megszüntetését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: r.Pp.) 146. § (1) bekezdésébe foglalt keresetváltoztatásra vonatkozó időbeli korlátozást, mivel az Mt. 82. § (2) bekezdése csak összecszerúségi korlátot tartalmaz, időbeli korlátot nem. Előadta, újabb munkaügyi perben csak akkor érvényesítheti a felperes a követelését, ha az a megelőző perben még nem volt esedékes. Az alperes szerint azonban felperes követelése már a megelőző perben is esedékes volt: a felperes a fellebbezési eljárásban ki is terjesztett a 12 havi távolléti díja összegéig a kártérítési követelését (2.872.800,- Ft). A Kúria előtti felülvizsgálati eljárásban azonban felperes leszállította keresetét, és csak az elsőfokú eljárásban megítélt kártérítési összegre (1.812.969,- Ft) tartotta fenn. Az alperes azt is előadta, felperes ugyanazon ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránt terjesztett elő ismételt keresetet. Az alapperben a bíróság azonban érdemben döntött a felperes 12 havi távolléti díjának megfelelő összegű kártérítési igényéről (elutasítva azt), ezért felperes a követelését újabb perben nem érvényesítheti. Másodlagos fellebbezési kérelmében kérte, hogy az ítéltábla bírálja felül az elsőfokú eljárás szabályszerűségét bírálja felül az anyagi jognak való megfelelést, ennek során a bizonyítás eredményét minősítse okszerűtlennek, a tényállást egészítse ki úgy, hogy felperes jelen perben érvényesített kereseti követelései már a megelőző perben esedékessé váltak, nem utóbb váltak esedékessé. Az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetés levonását kéri.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, és költségjegyzék csatolásával az alperes perköltségben való marasztalását. Rámutatott, az alapperben, a másodfokú eljárásban az idő múlására tekintettel terjesztette elő magasabb kereseti követelését, azonban az a kereset másodfokon történt elutasítása folytán szerinte nem vált elbírálttá. A Kúria felülvizsgálati ítélete döntött véglegesen az ügyben, és ezzel teremtődött meg számára a jogalap arra, hogy a tizenkét havi távolléti díja erejéig terjedő kártérítési igényét utóbb érvényesítésére.

[7] **Az alperes fellebbezése megalapozatlan.**

[8] A felek tárgyalás tartását nem kérték a másodfokú eljárásban. A másodfokú bíróság a pert a 2016: CXXX.tv. (Pp.) 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[9] A másodfokú bíróság az ügyet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között a Pp. 379. § a/pontja, és a 369. §. (3) bekezdés a/ és d/pontjainak szem előtt tartásával vizsgálta felül. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást megfelelően feltárta, és az anyagi jogszabályok értelmezésével, a bizonyítékok értékelésével helyes következtetésre jutott. A másodfokú bíróság az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértést nem észlelt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna. Nem osztotta az alperesi álláspontot a Pp.176. § (1) bekezdés d/pontja és 176. § (4) bekezdéseire vonatkozóan, és nem álltak fenn a feltételek a Pp.240. § (1) bekezdés a/pont alkalmazásához.

[10] A másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság jogi érvelésével, és következtetéseivel, és azt a következőkkel egészíti ki:

A Kúria a felülvizsgálati eljárásában Mfv.I.10.494/2018/5. számú ítéletével a Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.362/2017/10. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, és a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.309/2013/113. számú ítéletével kiegészített 6.M.309/2013/108. számú jogerős ítéletét hagyta helyben. Ez utóbbi ítélet szerint az alperes jogellenesen szüntette meg felperes munkaviszonyát, és ezért alperes köteles megfizetni – egyebek mellett – felperes részére 1.812.969,- Ft elmaradt jövedelmet kártérítésként. A másodfokú bíróság rámutat, a Kúria előző döntése értelmében a felperes nem merítette ki az Mt. 82. § (2) bekezdése szerinti, a tizenkét havi távolléti díja összegéig (mint összegszerűségi határig) érvényesíthető kártérítési követelését. A másodfokú bíróság szerint ezért a felperes a korábbi perben a Kúria ítéletével elbírált kártérítési igényét (1.812.969,- Ft-ot) meghaladó kártérítési igényét (1.059.831,- Ft és törvényes kamata) jelen perben érvényesíthette.

[11] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az alperes fellebbezését nem találta megalapozottnak és a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata és a Pp.386 § (4) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira tekintettel – az ahhoz fűzött kiegészítéssel – helybenhagyta.

[12] Az eredménytelenül fellebbező alperes köteles megfizetni a Pp. 82. § (1) bekezdése, és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján a felperes részére járó másodfokú perköltséget.

[13] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdés, Pp. 83. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján a fellebbezési illetéket a pervesztes alperes viseli.

[14] Az ítélet elleni nincs helye jogorvoslatnak a Pp. 365. §-a alapján.

Győr, 2020. október 20.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

a tanács elnöke

Dr. Drescher Katalin sk.

előadó bíró

Dr. Mózsa Gábor

bíró